

**Ἀκολουθίας Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ ἁγ.
ΛΑΖΑΡΟΥ τοῦ Τετραημέρου**

Ψαλλομένη τῇ 17^ῃ Ὀκτωβρίου

Ποίημα ἄνωνύμου Ἱερομονάχου

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εἰς τό *Κύριε ἐκέκραξα* ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν, τὴν θεῖαν τοῦ
Δικαίου, πανευφρόσυνον μνήμην, Λαζάρου ὃς ἐκτήσατο ἐκ
Θεοῦ, δωρεάς τε καὶ χάριτας, τῇ ἐξ αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ
αὐτάς, ἡμῖν πᾶσι διανέμεται.

Τὴν νεοσύστατον ταύτην τελεῖν ὀφείλομεν, ἐόρτιον
ἡμέραν, τῆς αὐτοῦ θείας μνήμης, ἐν ταύτῃ γὰρ ἡ ἅπασα
πρὸς ἡμᾶς, ἀγιότης παρίσταται, ἐν ἧ τοῦ θεοῦ λειψάνου ἡ
κομιδὴ, τοῦ αὐτοῦ νῦν μνημονεύεται.

Φίλος Χριστοῦ ἀπεφάνθης γνήσιος Λάζαρε, καὶ διὰ σοῦ
τοῖς πᾶσιν, ὁ αὐτὸς προπιστοῦται, κοινῆς τῆς ἀναστάσεως τὸ
φρικτόν, θεοφόρε μυστήριον, ἧς ἠξιώθης γενέσθαι κήρυξ
πιστός, καὶ υἱὸς αὐτῆς πρωτότοκος.

Ὡς Ἱεράρχης, ὡς μύστης, ὡς ἰσαπόστολος, Χριστοῦ καὶ
ὡσεὶ φίλος, παρρησίας τυγχάνεις, θεόφρον τοῦ πρεσβεύειν
ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων σου σήμερον, τὴν φωτοφόρον
σου μνήμην, δι' ἧς Χριστῷ, τῷ Θεῷ παρέστης Λάζαρε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἱεραρχῶν τὸ θεῖον κειμήλιον, Λάζαρε θεόφρον Ὅσιε, σὺ
ἐν ἰσαγγέλω πολιτεία ἀναδέδειξαι· ὅθεν τῆς Ἐκκλησίας
προστάτης γενόμενος, τὸ λογικὸν ἐποίμανας ποίμνιον
Χριστοῦ, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ πάσῃ· κληρὸν γὰρ τὴν
Κύπρον εἰληφώς, ἀποστολικῶς τὸν λαὸν αὐτῆς ἐποίμανας,
καὶ ἐξ αὐτῆς πρὸς Ὀν ἐπόθεις φίλον ἐξεδήμησας· ᾧ νῦν

παριστάμενος ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε πανένδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους Σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα Σὲ δοξάζομεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. ᾠχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Δεῦτε τὸν ὑμνητὴν, καὶ φίλον τοῦ Δεσπότη, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ τοῦτον ἐν εἰκόνι, πεσόντες ἀσπασώμεθα.

Στ. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Ὅλον ἀσκητικόν, ἐτέλεσας τὸν βίον, ἐν μέσῳ τῶν θορύβων, τοῦ κόσμου ὡς προστάτης, λαοῦ θεόφρον Λάζαρε.

Στ. *Οἱ Ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιᾶσονται.*

Ἴσος τοῖς Μαθηταῖς, Χριστοῦ καὶ Ἱεράρχαις, ὁ Λάζαρος ἐδείχθη, ὡς ὄντως Ἱεράρχης, ὁ τοῦ Δεσπότη γνήσιος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Πατρός τε καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος Ἁγίου, τῆς τρισηλίου δόξης, υἱὸς μεθέξει ὡφθης, καὶ οἶκος Πάτερ Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νύμφη Σὺ τοῦ Πατρός, καὶ σκῆνωμα τοῦ Λόγου, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐγένου Παναμώμητε.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. ᾠχος α΄.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Λειψάνου σου τοῦ θεοῦ τὴν μετάθεσιν Λάζαρε, πρὸς τὴν βασιλεύουσαν Πόλιν, ἦν ἐκ θείας βουλήσεως, εἰργάσατο μονάρχης ὁ πιστός, τιμῶντες ἐορτάζομεν πιστῶς, καὶ βοῶμέν σοι τῷ οὕτως παρὰ Θεοῦ, μεγάλως ἐνδοξασθέντι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ διὰ σοῦ τε τὴν κοινὴν ἔγερσιν δείξαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου Σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν Σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην Σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου Σου.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμιακός καὶ τό *Μακάριος ἀνήρ*. Εἰς δὲ τό *Κύριε ἐκέκραξα* ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις, εὐφημιῶν ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν θεοφόρον; Τὸν ἐκ τῆς ἐώας ἀστράψαντα, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν φωτίσαντα, θαύμασιν ἐν πλείστοις καὶ σημείοις; Τὸν φίλον, τὸν τοῦ Δεσπότης θεῖον Λάζαρον, τῆς Μάρθας, καὶ τῆς Μαρίας τε τὸν σύγγονον, τῆς Βηθανίας τὸ θρέμμα, Κύπρου τε τὸ κλέος, Βυζαντίδος τε τὸν φρουρόν, ἡμῶν δὲ συλλήπτορα, καὶ προστάτην καὶ θεῖον πρόμαχον.

Ποίοις εὐωδιῶν ἄνθεσι, τοῦ Χριστοῦ μυρίσωμεν τὸν φίλον; Τὸν ἐν οὐρανοῖς διαιτώμενον, καὶ τοὺς ἐπὶ γῆς κατοπτεύοντα, τοὺς αὐτοῦ τὴν μνήμην ἐκτελοῦντας· τὸν μύστην τῆς ἀληθείας καὶ διδάσκαλον, ὡς τοῦτον καὶ τεθηκότα ἀνεζώωσεν, ὁ τῆς ζωῆς καὶ θανάτου Κύριος ὑπάρχων, Ἰησοῦς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πᾶσι δωρούμενος, θεῖαν χάριν καὶ μέγα ἔλεος.

Λόγος οὐχ ἱκανοῖ βρότειος, ἀνυμνήσαί σου τὰ μεγαλεῖα, ἃ παρὰ Χριστοῦ κατεπλούτησας, ὡς εὐγνώμων φίλος καὶ γνήσιος, Λάζαρε αὐτόπτα τοῦ Σωτῆρος· ἐν σοὶ γάρ, τῆς ἀναστάσεως, τὸ κήρυγμα ἐγνώσθη, τὸ ἀπ' αἰῶνος κηρυττόμενον, τῆς τε κοινῆς ἦν ποιήση, ἐν τῇ συντελείᾳ, τοῦ αἰῶνος ὁ ποιητής, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερῶς ἱεράτευσας, καὶ ὁσίως ἐποίμανας, Πάτερ ἱερώτατε σοῦ τὸ ποίμνιον· ὡς γὰρ ποιμὴν θεοπρόβλητος, Ἀπόστολος ἕτερος, Ἱεράρχης ὡς σοφός, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας, νῦν καὶ πρότερον· διὰ τοῦτο καὶ τέρασι μεγίστοις, καὶ πολλοῖς ἐθαυμαστώθης, θεομακάριστε Λάζαρε.

Ὁ τῆς δόξης σε Κύριος, νεκρωθέντα ἀνέστησε, οἱ δὲ Ἀυτοῦ Ἀπόστολοι, σὲ κατέστησαν Κύπρου ποιμένα καὶ Πρόεδρον, Ἄγνη δὲ ἡ ἄχραντος, ὠμοφόρω ἱερῶ, σοῦ κοσμεῖ τὸ ἀξίωμα, καὶ ἡ πόλεων, Βασιλεύουσα Πόλις σοῦ κατέχει, τὸ πολῦτιμόν τε σκῆνος, ὡς καὶ Στεφάνου τοῦ μάκαρος.

Τῆ Θεοῦ θεία χάριτι, σοῦ τὸ πάνσεπτον λείψανον, ἐκ τοῦ τάφου σήμερον, μετεκόμισεν, μετὰ αἰδοῦς καὶ σεμνότητος, εἰς πόλιν βασίλειον, βασιλεὺς ὁ εὐσεβής, ἱερώτατε Λάζαρε, καὶ ἐπέθηκεν, ἐν ναῶ ὃν σοι ἔθετο ἀγίω, εἰς τιμὴν τῆς σῆς ἐνδόξου, μνήμης δι' ἧς σὲ γεραίρομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, ὁ ἰσαπόστολος Χριστοῦ καὶ φίλος γνήσιος, εἰς ἐστίασιν πνευματικὴν καὶ εὐφροσύνην. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, τῆς τοιαύτης εὐωχίας μετασχόντες, καὶ τῆς μνήμης αὐτοῦ γνήσιοι φανέντες θιασῶται, τιμήσωμεν αὐτὴν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, βοῶντες πρὸς αὐτὸν καὶ λέγοντες· Ἱεράρχα Χριστοῦ πανένδοξε Λάζαρε, ὁ διὰ τοῦ σοῦ θείου λειψάνου σήμερον, εἰς ἑόρτιον ἡμέραν ἀγαγὼν ἡμᾶς, καὶ τῆς μετὰ σοῦ ἀξίωσον χαρᾶς τῆς ἐν οὐρανοῖς, τῆ πρὸς Θεὸν παρῤῥησία σου, Πάτερ ἱερώτατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει Σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ Σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι' 7).

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῶ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι' 32).

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν,

πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπῶντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρῖσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιόους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἑμαυτῶ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστης γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόννοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλός ἐστὶν ἀγαθή. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγῳ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέτη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτήν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τὶ εὐάρεστόν ἐστὶ παρὰ σοί. Καὶ ὁδηγήση με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζ' 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ

κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὄτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιπὴν. Ἦχος α΄.

Τὸν ἐξ ἑώας ὡς ἀστὲρα φαεινὸν ἀνατείλαντα, καὶ τὴν κτίσιν τῷ φωτὶ ἄπασαν φαιδρύναντα, φίλον τοῦ Χριστοῦ θεῖόν τε Λάζαρον, ὠδαῖς ἁσμάτων εὐφημήσωμεν· οὗτος ἐστίν, ὃν ὁ Κύριος φίλον Αὐτοῦ ἐκάλεσεν· οὗτος ἐστίν, ὃς ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, ἄμφιον ἱερατικὸν ἐξεργάσατο, ὁ τοῖς πᾶσι ποθητός, καὶ ἐν πᾶσι θαυμαστός, ὃς πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῷ ἑαυτοῦ Δεσπότη καὶ Θεῷ, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Πρὸ τοῦ τιμίου πάθους Σου Κύριε, καὶ πρὸ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς Σου, Λάζαρον τὸν Δίκαιον καὶ ἄμemptον, φίλον ἐκήρυξας τοῖς Μαθηταῖς Σου, καὶ αὐτοῖς τὴν νόσον αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον ἐγνώρισας, καὶ δι' αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν ἐβεβαίωσας, τὴν κοινήν τῶν ἀνθρώπων ἐξανάστασιν· οὗτός Σε ἐδόξασεν ἐπὶ τῆς γῆς, φύλαξ γεγονὼς τῶν θείων ἐντολῶν Σου, καὶ ἀντεδοξάσθη παρὰ Σοῦ κατ' ἐξαίρετον, ὡς Αὐτὸς ἠυδόκησας περὶ αὐτοῦ· οὗ ταῖς ἱκεσίαις Δέσποτα ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος γ΄.

Πῶς μὴ θαυμάσω σου, τὸν ἰσάγγελόν σου βίον θεῖε Λάζαρε; ἢ πῶς μὴ εὐφημήσω σου, τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν φαιδρᾶν, ἐν ἧ ὡς ἐκ παστοῦ ἀνέτειλε, σκῆνός σου τὸ θεῖον ἐκ τοῦ τάφου, καὶ πρὸς Βασιλεύουσαν ἀφίκετο, κατὰ κρείττονα βουλήν τὴν τοῦ Ὑψίστου· ὁ γὰρ ἔνδοξος ἐν βασιλεῦσι Λέων, ὁ τιμήσας ἄσμασι τὴν ἔγερσίν σου, καὶ αὐτὴν σου καθυπουργήσεν ἐνθέως, τὴν μετάθεσιν τοῦ θεοῦ σου λειψάνου, δι' ἧς πᾶσι ἐγνωρίσθη, ἡ πρὸς Θεὸν μεγίστη παρρησία σου.

Ἦχος δ΄.

Ἱεραρχῶν τὸ θεῖον κειμήλιον, Λάζαρε θεόφρον Ὅσιε, σὺ ἐν ἰσαγγέλῳ πολιτεία ἀναδέδειξαι· ὄθεν τῆς Ἐκκλησίας προστάτης γενόμενος, τὸ λογικὸν ἐποίμανας, ποιμνιον Χριστοῦ, ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ πᾶσι· κληρον γὰρ τὴν Κύπρον εἰληφώς, ἀποστολικῶς τὸν λαὸν αὐτῆς ἐποίμανας, καὶ ἐξ αὐτῆς πρὸς Ὄν ἐπόθεις φίλον ἐξεδήμησας, Ὡ καὶ παριστάμενος ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῆς Ἐκκλησίας ὁ φωστήρ, καὶ τῆς φαρισαϊκῆς πλάνης καθαιρέτης, Ὅσιε Λάζαρε φανείς, τοῦ Χριστοῦ ἐδείχθης φίλος γνήσιος· σὺ γὰρ ὡς ποιμὴν ἀληθινός, τὸν τῆς ἡμέρας καύσωνα ἐβάστασας, καὶ τὸν παγετὸν ὑπέμεινας τῆς νυκτός· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τὸ δηνάριον σῶον ἐν παντὶ προσείληφας· παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις ὥσπερ ἰσαπόστολος, καὶ σὺν Ἱεράρχαις ὥσπερ ἱερώτατος, καὶ κατοπτεύων εὐλογεῖς ἡμᾶς, τοὺς τὴν μνήμην σου δοξάζοντας ἐν ἄσμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς Αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶς.

Χαίροις, ἐν Ἀποστόλοις Χριστοῦ, ὡς ἰσαπόστολος καὶ φίλος τε γνήσιος, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, καὶ Ἱεράρχης σεπτός, Λάζαρε θεόφρον πολυθαύμαστε· σὺ γὰρ ἔτη πλείονα, ἱεράτευσας ἄριστα, ἀγγελικῶς τε, βιωσάμενος ἔφθασας, εἰς οὐράνια, τῶν Δικαίων σκηνώματα, ἔνθα περιπολεύουσιν, Ἁγίων τὰ πνεύματα, καὶ τῶν Ἀγγέλων αἱ

τάξεις· μεθ' ὧν μὴ παύσῃ δεόμεθα, ἀεὶ τοῦ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ἑορταζόντων τὴν θείαν μνήμην σου.

Στ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, τῶν εὐσεβῶν ἢ πληθὺς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ ἐνδόξῳ σου Λάζαρε, ταύτη γὰρ πᾶσα Κύπρος, καὶ Βηθανία σκιρτᾷ, καὶ ἡ Κωνσταντίνου, μεγαλόπολις, ἐν ἧ τὸ πολῦτιμον, τεθησαύριστα σκῆνός σου, ἐν ἧ ναός σου, ὠκοδόμητο μέγιστος, ἐν ᾧ θαύματα, ὡς πηγὴν ἀναβρύουσι· ταῦτά σοι διεπράξατο, βουλῆς ἐκ τῆς ἄνωθεν, ὁ εὐσεβέστατος ἄναξ, σοφὸς ὁ Λέων μακάριε· διὸ τοῖς σε τιμῶσι παράσχου, ταῖς λιταῖς σου τὸ μέγα ἔλεος.

Στ. Οἱ Ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.

᾿Ωφθη φωτοφανῆς καὶ τερπνὴ, καὶ ἡ παροῦσα τοῦ σοῦ σκηνούς ἀνάδειξις, τρισμάκαρ καὶ κατετάχθη, ἀξία μνήμης σεπτῆς, παρὰ θεοφόροις καὶ ἐσφράγισται· διὸ οἱ φιλέορτοι, σοῦ κροτοῦμεν ἐόρτια, καὶ τῷ ναῷ σου, εἰσιόντες δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντα, σὲ ἐνδόξως Θεάνθρωπον· ὄθεν καὶ ἀσπαζόμενοι, τὴν θείαν εἰκόνα σου, ταύτην τιμῶμεν ἐκ πόθου, ἀντὶ τῆς θείας σου λάρνακος, πιστῶς καὶ βοῶμεν· μὴ ἐλλίπης τοῦ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν, Ὅς πρὸ τῆς Ἀναστάσεως τῆς παγκοσμίου, τὴν αὐτὴν κοινὴν Ἀνάστασιν ἔτεκμήρατο, καὶ τὸν πρὸ τεσσάρων τεθηκότα ἡμερῶν Λάζαρον, τὸν Δίκαιον ἀνέστησε, καὶ φίλον ἐκάλεσε, δι' ἱκεσιῶν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας, τῶν συγγόνων αὐτοῦ καὶ πιστῶν πρὸς Κύριον· τούτου τὴν μνήμην δοξάζοντες, καὶ τῆς τοῦ ἁγίου αὐτοῦ λειψάνου, σήμερον μεταθέσεως ἑορτάζοντες, ἐκ βαθέων καρδίας κράζωμεν λέγοντες· Κύριε, ὁ τὸν Σὸν θεράποντα ἀναστήσας ἐκ τάφου, καὶ ἡμᾶς ἀνάστησον τοὺς νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄνυμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις

δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν
πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει
σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος,
ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον Χριστὲ ὁ Θεός· ὄθεν καὶ
ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ
νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις,
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Λειψάνου σου τοῦ θείου τὴν μετάθεσιν Λάζαρε, πρὸς τὴν
Βασιλεύουσαν πόλιν, ἦν ἐκ θείας βουλήσεως, εἰργάσατο
μονάρχης ὁ πιστός, τιμῶντες ἐορτάζομεν πιστῶς, καὶ
βοῶμέν σοι τῷ οὔτως παρὰ Θεοῦ, μεγάλως ἐνδοξασθέντι·
δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι,
δόξα τῷ διὰ σοῦ τε τὴν κοινὴν ἔγερσιν δείξαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου Σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ
φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν Σοὶ τῇ ἀγία
κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν
οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην Σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι
ἐν Σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι
ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου Σου.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Οὐς ἔγνω ὁ Θεός, τούτους δὴ προσκαλεῖται, εἰς αἴνεσιν Αὐτοῦ, εἰς υἰότητα θεῖαν· Αὐτὸς καὶ σὲ τὸν Λάζαρον, ἐγνωκῶς προσεκάλεσεν, εἰς υἰότητα, εἰς ἱεράτευμα θεῖον, καὶ θανόντα σε ζωοποιεῖ τεταρταῖον, ὧ θαῦμα παράδοξον.

Δόξα.

Οἱ Μῦσται τοῦ Χριστοῦ, οἱ αὐτόπται τοῦ Λόγου, ποιμένα λογικῶν, σὲ προβάτων τῆς Κύπρου, κατέστησαν· σὺ δ' ἔμεινας, μέχρι τέλος ἀκλόνητος· ὅθεν ἔδειξας, θαυματουργόν σου σκῆνος, ἀφικόμενον, εἰς Βασιλεύουσαν πόλιν, θειότατε Λάζαρε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σῶζεις τοὺς δούλους Σου.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας ἤκουσας, φωνῆς Κυρίου, προσκαλούσης σε, ἐκ τῶν τοῦ ἄδου, ἀνηλίων ταμείων θεόσοφε· ὅθεν οἱ μὲν ὡς φονεῖς διεπρίοντο, οἱ δ' ὡς Χριστοῦ φοιτηταὶ συνεχαίροντο, θεῖε Λάζαρε, τὸ θεῖον θαῦμα θεώμενοι, ἐδόξαζον Θεὸν καὶ σὲ ἀνύμνου.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν γνησιότητα, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην σου, ἔργῳ ὑπέδειξας, βιώσας ἄριστα, ὅτε ἐν Κύπρῳ τὸν λαόν, ἐποίμανας χρόνοις πλείστοις· ἄλλος τρισκαιδέκατος, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ὡφθης θεῖε Λάζαρε, θείας δόξης πληρούμενος· διὸ ἐν παρρησίᾳ τυγχάνων, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας Σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον,

τὸ τῆς ἀγνεΐας Σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεῖς ἐβόα Σοι Θεοτόκε· ποῖόν Σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω Σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ Σοι· χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττει πάντα νοῦν, τῷ ἐπὶ σοὶ προτελεσθέν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, Λάζαρε ὄντως φαιενέ, πῶς διὰ λόγου κατήργησε πᾶσαν τὴν δυναστείαν, ἄδου τοῦ πικροῦ, ὁ μόνος Κύριος, καὶ φύσεως θεσμούς διαλέλυκεν· ὅπου Θεὸς γὰρ βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις ὡς γέγραπται· διὸ καὶ κτίσις, πᾶσα συγχαίρει, συναισθομένη τοῦ θαύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετὸν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει Σου Θεοτόκε· βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρῶν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεύσιν ἐκραύγαζε· παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ. *Οἱ Ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ Ὅσιοί Σου ἀγαλλιάσονται.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρε ἐκ νεκρῶν· ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν συνακειμένων αὐτῷ. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετὰ

τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεπονηκέναι τὸ σημεῖον.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Δικαίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. ᾠχος πλ. β΄. Στ. *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ὅσιε Πάτερ, Ἱεράρχα Χριστοῦ καὶ φίλε γνήσιε, αὐτόπτα ἰσαγγελε, καὶ ἰσαπόστολε πανένδοξε Λάζαρε, τοὺς τὴν ἀναζώωσιν τιμῶντάς σου, καὶ τὴν αὔθις σου μετάστασιν, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ σκήνους σου ἀνάδειξιν, λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ δεινῶν, καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος ἀξίωσον κλήσεως, ταῖς πρὸς Αὐτὸν θεαίαις πρεσβείαις σου.

**Εἶπα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς
στ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η΄.**

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὑμνήσαι βουλόμενος, τὰ μεγαλεῖά Σου Ἄχραντε, τοῦ λόγου μοι χάρησαι, τὴν καλλιέπειαν, Μήτηρ πέλουσα, τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου, καὶ λύσιν πρυτάνευσον, τῶν ἐπταισμένων μου.

Μωσῆς ὁ θεόπνευστος, βάτον προεῖδέ Σε Δέσποινα, πυρὶ φλεγόμενην μὲν, μὴ καιομένην δέ, προπιστούμενος, τὸ ἐπὶ Σοὶ Παρθένε, χωρέσαν ἐν μήτρᾳ Σου, πῦρ τῆς θεότητος.

Προφήτης ὁ ἔνθεος, ῥάβδον καὶ ῥίζαν προέφη Σε, Μαρία θεόνυμφε, ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς δ'ἔφορον, καὶ σκέπην σέ καλοῦμεν, Κυρία καὶ Δέσποινα, νῦν καὶ προστάτιδα.

Ἐκ θείας ἀκήκοεν, γῆς ὁ θεόπτης ἀγία Σε, φωνῆς ὀνομάζουσα, τὴν ὑπερένδοξον· διὸ Δέσποινα, πόλου καὶ γῆς οὔσα, συντήρει καὶ φύλαττε, τοὺς Σε δοξάζοντας.

Ὁ α' Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ἦδῃ α'. Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, τοῦ ἀνυμνήσαί σου Λάζαρε, τὰς θείας βιώσεις σου, νῦν ἐξαιτοῦμαί σου, τὰ σοὶ πρέποντα, μὴ παύση παρασχεῖν μοι, τῇ θείᾳ πρεσβείᾳ σου, μάκαρ τῷ δούλῳ σου.

Βαδίσας εἰς μίμησιν, τῶν προπατόρων σου Λάζαρε, τῶν θείων ὡς ἔνθεος, τοῦ Ἀβραάμ καὶ λοιπῶν, προεγνώρισας, Θεὸν τὸν σαρκωθέντα, καὶ Τοῦτον ἠξίωσαι, ἰδεῖν Θεάνθρωπον.

Γεῶδες οὐκ ἔκτησας, ὡς οἱ ἐπάρατοι φρόνημα, Ἑβραῖοι μακάριε, κατὰ τοῦ Πλάστου σου, ἀλλ' ἐπέγνωκας, Αὐτὸν καὶ προσεκύνης, καὶ φίλον ἀπέκτησας· ὦ τῆς ἀξίας σου.

Θεοτοκίον.

Χαράν Σοι ἐκόμισεν, ὁ Γαβριὴλ τὸ ἀντίθετον, ἀρᾶς τῆς Προμήτορος, ἐξ οὐρανοῦ ἀσπασμόν· Σὺ γὰρ ἔτεκες, ἡμῖν τὴν εὐλογίαν, καὶ πᾶσιν ἐπήγασας, χαρὰν αἰώνιον.

Ὁ β' τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀντίστροφον ἀλφάβητον, ἄνευ Θεοτοκίων.

Ἦδῃ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὡς Ἱεράρχης, ὡς θεόπτης Λάζαρε, ὡς ἰσαπόστολος, ἔχεις τὸ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε· διὸ τῷ βουλομένῳ σοι, νῦν τιμῆσαι τοῦ Θεοῦ, λείψανου σου τὴν φανέρωσιν, λόγον μοι πρυτάνευσον δέομαι.

Ψυχὰι δικαίων τῷ Θεῷ παρίστανται, καὶ μαρτυροῦσιν αὐτῶν, τὰ ἐν γῆ ἐστῶτα, λείψανα ἐκφέροντα, τὰ παντερπνῆ

θαυμάσια, ὡς τοῦ θεοῦ Λαζάρου, τὸ θεοδόξαστον σήμερον, οὗ τῆς θείας μνήμης τρυφήσωμεν.

Χαρὰν συγχαίρει ἡ τε Κύπρος σήμερον, καὶ ἡ Βασίλειος, Πόλις θεοφόρε, ἡ μὲν τῆ τοῦ τάφου σου, ἡ δὲ τῆ τοῦ λειψάνου σου, θείας δόξης πλουτοῦσαι, καὶ τῆς αὐτῆς μνημονεύουσαι, χαίρουσι τῷ Κτίστη γηθόμεναι.

Θεοτοκίον.

Ἄκατασχέτοις καθ' ἡμῶν ὁ θάνατος, ὀρμαῖς ἐκέχρητο, ἀλλὰ τῷ Σῶ τόκῳ, προσεγγίσας ὤλετο, καὶ προσβαλὼν κατήργηται, Θεοτόκε Παρθένε· ζωὴν γὰρ ὄντως αἴδιον, σεσωματωμένην γεγέννηκας.

ᾠδὴ γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθορος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ἀλήθειαν κράζειν Σε Παρθένε καὶ γῆν τε ἐπίσης ποθητήν, ὁ ψαλμῳδὸς ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δὲ Σοῦ οἱ τρόφιμοι, προστάτιδα καὶ Δέσποινα, τοῦ δὲ Σοῦ κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμὰν ὁ Προφήτης Σὲ κηρύπτει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀββακούμ, καὶ ὄρος αἰνιπτόμενος, τὸν ἀπὸ Σοῦ τμηθέντα Σε, λίθον ἀτμήτως Ἄχραντε, Ὅν Δανιὴλ προεώρακεν.

Ἐλαία κατάκαρπον Σὲ ἔφη, ἐστῶσα ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβωτὸν Πανάχραντε, ὁ ψαλμῳδὸς ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δὲ Σὲ τὴν ἔφορον, Σώτηραν πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ Σε τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ θρόνον Παρθένε ὑψηλόν, ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ ἄλλος πύλην λέγει Σε, ἡμεῖς δὲ τῶν θαυμάτων Σου, κατατρυφῶντες ὑμνοῦμέν Σε.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Δοχεῖον γενόμενος ἐνθέου, τῆς χάριτος Λάζαρε σεπτόν, ἐδείχθης καὶ εὐάρεστος, Θεῷ ἐνανθρωπήσαντι, τῷ δι' ἡμᾶς καὶ σῶσαντι, τοὺς εἰς Αὐτὸν πειθαρχήσαντας.

Ἐπέστης Θεῷ τῷ σαρκωθέντι, σοφὲ διὰ πίστεως ὀρθῆς, ἀπέστης βδελυπτόμενος, Ἑβραίων τὰ συνέδρια· διὸ καὶ φίλος γέγονας, σὺν ταῖς συγγόνοις τῷ Κτίστη Σου.

Ζωῆς τῆς προσκαίρου ἐκδημήσας, καὶ τάφῳ δεινῷ περικλεισθείς, μόνη τῇ κλίσει ἔσπευσας, Χριστοῦ εἰς ἀναζώωσιν, παλινδρομήσας Λάζαρε, ἀνεμποδίστως ἐν θαύματι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη μόνη ἦν ὁ Λόγος, διώδευσεν μόνον ἢ μοχλοῦς, καὶ πύλας ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ Σου συντρίψασα, χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων Πανύμνητε.

Ἔτερος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Φωτὸς λυχνία γεγονώς, ὁ Λάζαρος διὰ βίου, τοῦ ἀμέμπτου ἱεράρχης κατέστη, ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ Χριστοῦ, συναποστόλων ἄριστα, καὶ τὸν λαὸν φωτίζει, ἔργοις καὶ λόγοις καὶ θαύμασι.

Ἰπὸ χειρῶν προχειρισθείς, τῶν Ἀποστόλων τρισμάκαρ, ἱεράρχης τῶν αὐτῶν ἀπεκτήσω, τὰς ἐνθέους ἀρετάς· ἱεραρχῶν γὰρ γέγονας, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος, διὰ τῶν θείων χαρίτων Σου.

Τῶν φαινῶν σου ἀρετῶν, ἡ Πάναγνος ἐρασθεῖσα, δι' ἀμφίου ἱεροῦ σοῦ μιμνήσκει, ἐν τῇ Κύπρῳ ὡς εἰκός, σοῦ παροικοῦντος Λάζαρε, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντος, ὡς ἱεράρχης θεόληπτος.

Θεοτοκίον.

Σωτηριώδους δι' ἡμᾶς, τοῦ Λόγου οἰκονομίας, φωτεινὴ Σὺ Μητροπάρθενε πύλη, ἐγνωρίσθης ἀληθῶς· Σὺ γάρ ἡμῖν εἰσήγαγες, τὴν νοητὴν ἀκτῖνα, τῆς ὑπερθέου Θεότητος.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ σε γνησιώτατον φίλον, ὡς ἐκ νεκρῶν ἐκ τοῦ Αὐτοῦ ἀναστάντα, καὶ Ἱεράρχην ὡσπερ ἀγιώτατον, οἱ πιστοὶ ἰκέται σου, εὐφημοῦμέν σε μάκαρ, Λάζαρε θεσπέσιε, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου ἡμᾶς, σῶζε παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Δόξα.

Παλιδρομήσας πρὸς ζωὴν ὡς ἐξ ὕπνου, καὶ μετανάστης γεγωνῶς τῆς πατρίδος, ἱεραρχεύσας ἄριστα κεκοίμησαι, πλήρης ἀγιότητος, τῆς πατρῴας μὲν πλάνης, χρηματίσας ὄνειδος, καὶ ἐχθρὸς μέγας σφόδρα· τοῖς δὲ πιστοῖς αἰδέσιμος φανείς, τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ὡφθης γνήσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἦδὴ δ΄. Τῆς Θεοτόκου.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ἐψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Κράζει Σε Θεόνυμφε ὁ ψαλμωδός, Μήτηρ καὶ Σιών ὁ θεόπνευστος· ἀλλὰ καὶ Μήτηρ, οὔσα πάντων τῶν πιστῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα Σου, τὰ μετὰ αἰδοῦς Σε δοξάζοντα.

Κλίνην καὶ φορεῖόν σε Μήτηρ Θεοῦ, ἄσμα τῶν ἁσμάτων προέφησεν, οἱ δὲ τοῦ κλήρου, Σοῦ Παρθένε μονασταί, σκέπην ἀεὶ καὶ σώτηρα, Σὲ καὶ προστασίαν κραυγάζομεν.

Χεῖρα τεταμένην τε καὶ κεφαλὴν, Ἰεζεκιήλ μεμαρτύρηκε, βιβλίον ἄλλος, τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον Σε, τὴν ἡμῶν προστάτιδα κράζομεν.

Πάλαι Ἡσαΐας Σὲ τόμον καινόν, ὁ μεγαλοκήρυξ προέφησε, καὶ Ζαχαρίας, Σὲ λυχνίαν τοῦ φωτός, ἐν ᾗ Χριστὸς ἐσκήνωσε, φῶς τὸ ἐκ φωτὸς Ἀειπάρθενε.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἦκουσας καλοῦντός σε τοῦ ποιητοῦ, ἐκ μυχῶν τοῦ ἄδου καὶ ἔσπευσας, παλινδρομήσαι, πρὸς τὸν βίον ὡς εἰκός, καὶ ἀριστεῦσαι Λάζαρε, κατὰ τοῦ δολίου ἀλάστορος.

Θέλων τὴν Ἀνάστασιν ὁ Ποιητής, τὴν κοινὴν τῷ κόσμῳ πιστώσασθαι, σὲ τὸ θανόντα καὶ ταφέντα ἀνιστᾶ, προστακτικῶ φρονήματι, δεῦρο ἔξω Λάζαρε κράξας σοι.

Ἦλεων ἀπέργασαι ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν Αὐτὸν Δεσπότην καὶ Κύριον, ὡς παρρησίαν, πρὸς Αὐτὸν πεπλουτηκῶς, τῶν εὐσεβῶς ὑμνούντων σου, τὴν ἀγίαν μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ κατάσκιον ὄρος Θεοῦ, ὅπερ Ἀββακοῦμ ἐθεάσατο· χαῖρε ἡ θεία, Κιβωτὸς καὶ λογική, ἣν Νῶε προετύπωσε· χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

Ἔτερος. Σὺ μου ἰσχύς.

Σὺ τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν ἐποίμανας· σὺ τὸ αἷσχος, τῶν Ἑβραίων ἔφυγας, καὶ Φαρισαίων αἰρετικῶς Λάζαρε θεόφρον, πιστοῦ λαοῦ τὸ ἐντρύφημα· σὺ Κύπρου θεῖον σθένος, σὺ Βηθανίας πολιοῦχος, σὺ τοῦ θείου ναοῦ σου εὐπρέπεια.

Ῥητορικά, τέχνη οὐδόλως δυνήσονται, κατ' ἀξίαν, σοῦ ἐγκωμιάσωσι, τὴν βιοτήν, τὴν ἀγγελικὴν· ὁ γὰρ ἐκ τοῦ κόσμου, τοὺς Ἀποστόλους Θεάνθρωπος, ἐκλέξας Οὗτος μάκαρ, σὲ ἐξελέξατο εἰς τοῦτο, τρισκαιδέκατον ἄλλον Ἀπόστολον.

Πλουτοποιεῖ, τὴν Βασιλεύουσαν σήμερον, ὁ μονάρχης, διὰ τοῦ λειψάνου σου, νεύσει Θεοῦ, καὶ τοῦ σοῦ ναοῦ· ἡμεῖς δὲ καὶ ταύτην, ὡς καὶ τὴν πρώτην τελοῦμέν σου· διὸ ὡς Ἱεράρχης, ὡς ἰσαπόστολος καὶ φίλος, τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἡμᾶς οἴκτειρον.

Θεοτοκίον.

Νεοθαλής, ἀθανασίας Παράδεισος, καὶ ὠραῖος, ὄντως ἀναδέδειξαι, ξύλον ζωῆς, ἐν Σοὶ φυτευθέν, θεαρχικωτάτως, κυφορούσα καὶ τίκτουσα, τὸ πᾶσιν ἀποστάζον, ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονουσί Σε.

Ῥδὴ ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ Σου· Σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Λαβὶς θεοῦ ἄνθρακος, ὑπάρχεις Παντευλόγητε, ἔτι καὶ παρθένος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ Προφῆτης, Δέσποινα μόνη Ἄγνη, κατὰ Ἡσαΐου τὴν φωνήν· ὅθεν Σὲ δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης Βασίλισσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κτίστου Σου, τοῦ Παμβασιλέως Θεοτόκε, ὁ προφητάναξ Δαβὶδ ἐν Πνεύματι, ἔφη· δὲ ὁ κληρὸς σου ἡμεῖς, Σῆς πλουτοῦμεν χάριτος, οἱ ἐνταῦθα μονάζοντες.

Πλησίον Σε ἔφησε, καὶ ἀδελφὴν καὶ νύμφην τε, ἄσμα Θεοτόκε τῶν ἀσμάτων· αἱ δὲ Μοναὶ Σου λαμπροφοροῦσαι σεπτῶς, τοῦ Ἄθω κοσμοῦσι Σῆς μορφῆς, τὰ εἰκονοστάσια, καὶ κροτοῦσί Σου ἄσματα.

Πηγὴν Σε ἐνσφράγιστον, καὶ κῆπον κεκλεισμένον τε, βίβλος ἢ αὐτὴ Σε ὀνομάζει· οἱ δὲ τοῦ Ἄθω πανευλαβεῖς μονασταί, ἔφορον προστάτιδα, φρουρὸν σκέπην καὶ μεσίτριαν, Σὲ καλοῦσι τὴν Δεσποιναν.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Κοσμεῖται τῷ τάφῳ σου, ἢ Βηθανία ἅπασα, ἔνθα τεταρταῖον ὀδωδότα, ὁ Ζωοδότης τῇ ἐξουσίᾳ Αὐτοῦ, κείμενον ἀνέστησε νεκρόν, σὲ τὸν φίλον Λάζαρε, καὶ πρὸς βίον ἀνόρθωσε.

Λαζάρου τῷ μνήματι, καὶ Κύπρος ἐπαγάζεται, ἅπασα καὶ πόλις Κωνσταντίνου, ἐπὶ τῷ σκῆνι τῷ κομισθέντι αὐτῇ, καὶ ἐπὶ ναῶ τῷ θαυμαστῷ, ὃν ἀνωκοδόμησεν, ὁ σοφὸς ἐν τοῖς ἄναξιν.

Μακάριος γέγονας, τῶν μακαρίων Λάζαρε· Ὅν γὰρ οὐ κατεῖδον οἱ Προφήται, σαρκὶ ἐλθόντα, Τοῦτον ἐώρακας, καὶ συνανεκλήθης μετ' Αὐτοῦ, καὶ Αὐτὸς σὲ ἤγειρε, νεκρωθέντα τοῦ μνήματος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἢ βλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς κτίσεως· χαῖρε ἢ τεκοῦσα τὸν τροφέα, παντὸς τοῦ κόσμου, καὶ γαλουχήσασα· χαῖρε Ἱερέων ἢ στολή, καὶ πιστῶν διάδημα, βασιλέων καὶ καύχημα.

Ἴτερος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ὁ ναός σου ἐνταῦθα, καὶ ἐν ἄλλοις θεσπέσιε Λάζαρε, πλημμυροῖ θαυμάτων, οὐρανόθεν τὴν χάριν δεχόμενος, καὶ

καταπλουτίζει, τοὺς ἐν αὐτῷ σοὶ προσιόντας, καὶ τελοῦντας τὴν μνήμην σου Ὅσιε.

Ξένον θαῦμα ὠράθη, ὅτε τοῦ λειψάνου σου Λέων ὁ ἔνσοφος, τὴν σορὸν ἐκ Κύπρου, εἰς Βασίλειον Πόλιν μετέφερε· τότε δὴ τὰς νόσους, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας, ἐξ ἀνθρώπων πολλῶν ἀπεδίωξεν.

Νικητὴς τροπαιοῦχος, κατὰ τοῦ ἀλάστορος Λάζαρε γέγονας· διὰ τοῦτο μάκαρ, καὶ τὸ σκῆνός σου βρῦει ἰάματα, νῦν καὶ ὁ ναός σου, καὶ ἡ μορφή σου ἐν εἰκόνι, καὶ ἡ κλησίς σου μόνη πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Τῶν πιστῶν ἡ προστάτις, τεῖχος ἀκατάλυτον τῶν εὐφημούντων Σε, ἡ παντὶ τῷ γένει, τῶν ἀνθρώπων φανεῖσα σωτήριος, ὡς Θεὸν τεκοῦσα, σωματικῶς ἐπιφανέντα, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον Πάναγνε.

Ἦδὴ στ΄. Τῆς Θεοτόκου.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ Αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Θυγάτηρ πέλεις Πανάμωμε, κατὰ τὸν ψαλμωδὸν Σολομῶντά τε, τοὺς θεοκήρυκας· μεμνηστευμένη παρθένος δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον Λουκᾶν ἐν Πνεύματι.

Ἴδου ὁ Κύριος κάθηται, ἐπὶ νεφέλης κούφης ἐν Πνεύματι, ὁ μεγαλόφωνος, βοᾷ Προφήτης Θεόνυμφε· ἡμεῖς δὲ μετ' Ἀγγέλου, χαῖρέ Σοι κράζομεν.

Πυρός τε ὄρασις πέφυκας, καὶ θεά ὡς ἠλέκτρου Πανάμωμε, ὡσπερ ἐν Πνεύματι, ὁ ἱερὸς μεμαρτύρηκε, Προφήτης τοῦ Ὑψίστου, ἀγίῳ Δέσποινα.

Ἡμέρα νύξ καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ τὸν Προφητάνακτα πέφυκας, Θεογεννήτρια, καὶ ἰλασμός τοῖς τιμῶσι Σου, τὸν θεῖον χαρακτήρα, καὶ Σὲ δοξάζουσι.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Νικῆσαι θέλων τὸν θάνατον, καὶ δεῖξαι τοῖς βροτοῖς τὸ μυστήριον, τοῦτο ἐργάζεται, ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, διὰ τοῦ σοῦ θανάτου, καὶ τῆς ἐγέρσεως.

Ξενίζει νοῦν πάντα βρότειον, τὸ ἐπὶ τῷ Λαζάρῳ θαυμάσιον, νεκρὸς γὰρ κείμενος, καὶ ὁδωδῶς τετραήμερος, ἀνέστη λόγῳ μόνῳ, τῷ τοῦ Δεσπότητος.

Ὁ πρὶν ἀνεύσημος Λάζαρος, νῦν εὔσημος ὁράται καὶ δείκνυται, καὶ ὁ μηδέποτε, εἰς νοῦν ἀνθρώπων βαλλόμενος, εἰς πάντα γῆς τὰ πλέθρα, ἤδη φημίζεται.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε λαβὶς θείου ἄνθρακος· χαῖρε θυμιατήριον πάγχρυσον· χαῖρε ὀσφράδιον· χαῖρε θυμίαμα εὐοσμῶν· χαῖρε τοῦ οὐρανοῦ μύρου ἀλάβαστρον.

Ἔτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μανεῖς Ἑβραίων λαός, κατὰ Λαζάρου ἐφέρετο· ὁ δὲ προγνοῦς τὰ αὐτοῖς, εἰς Κύπρον ἀφίκετο, ἐν ᾗ προχειρίζεται, ἐκ τῶν Ἀποστόλων, Ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Λαμπτήρ ὁ μέγας φανείς, τῆς Ἐκκλησίας ἀφύπνωσεν· ὁ δὲ σοφὸς βασιλεύς, ἐν θείῳ ὁράματι, αὐτοῦ τὸ πάνσεπτον, προσκομίζει σκῆνος, ἐν Πόλει τῆ τῶν πόλεων.

Κανῶν ἐδείχθης ζωῆς, τοῖς Ἱεράρχαις καὶ ἅπασιν· διὸ καὶ τὰ περὶ σοῦ, πανένδοξε Λάζαρε, ὑπάρχει ἐξαίσια, καὶ θαυμάτων πλήρη, ὡς θεάρεστος ὁ βίος σου.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα καὶ Λυτρωτήν, Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κύριον, τεκοῦσα διὰ σαρκός, ἡμῖν ὁμιλήσαντα, διάσωσον Πανάγνε, τοὺς προσκαλουμένους, ἐκ κινδύνων Σὲ τὴν Δέσποινα.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν τοῦ Δεσπότης μιμητὴν καὶ φίλον γνήσιον, τὸν τεταρταῖον ὑπ' Αὐτοῦ ἐξανιστάμενον, ἀνυμνοῦμέν σε οἱ δοῦλοί σου κατὰ χρέος· Βηθανίας γὰρ ἀνέτειλας ὡς ἥλιος, καὶ τὴν Κύπρον ὡς Ἀπόστολος κατηύγασας· διὸ κράζομεν, χαίροις ἔνδοξε Λάζαρε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ὡσπερ ἄλλος, Λάζαρε ἀνεδείχθης, ἐν γῆ ὡς ἐπὶ πόλου βιώσας· διόπερ μετ' Ἀγγέλων παρεστῶς, καὶ σὺν Ἀποστόλοις ἅμα Ἱεράρχαις εὐφραϊνόμενος, ἀκούεις παρ' ἡμῶν βοώντων ταῦτα·

Χαῖρε, τὸ κλέος τὸ τῆς Ἐώας·

χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς Βηθανίας.

Χαῖρε, Ἰουδαίων κακίστων ὁ ἔλεγχος·

χαῖρε, Φαρισαίων ἀπάντων τὸ ὄνειδος.

Χαῖρε, ὅτι φίλος γέγονας τοῦ Δεσπότης καὶ Θεοῦ·

χαῖρε, ὅτι χάριν εἵληφας ὑπὲρ πάντας τοῦ λαοῦ.

Χαῖρε, ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ὁ κηρύξας·

χαῖρε, ὁ τὴν ἀξίαν τῆς αὐτῆς ἀποδείξας.

Χαῖρε, υἱὲ Χριστοῦ τῆς ἐγέρσεως·

χαῖρε, αὐγὴ τῆς θείας ἐλλάμψεως.

Χαῖρε, ὁσμὴ τοῦ ἁγίου σου σκήνους·

χαῖρε, τρυφὴ τοῦ ἁγίου ναοῦ σου.

Χαίροις, ἔνδοξε Λάζαρε.

Συναξάριον.

Τῆ 12' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου, Δικαίου καὶ Τετραήμερου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου.

Στίχοι·

*Αΐρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας,
«Λάζαρε δεῦρο» χριστομιμήτως λέγει.*

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

*Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν
Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες,
χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.*

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἢ οὐρανώσασα, τῷ θείῳ τόκῳ
Σου· διὸ καλῆ οὐρανός, κατὰ τὸ θεόπνευστον, Δαβὶδ τὸν
λέγοντα· ὅτι Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν, ὁ αἰὶ
εὐλογημένος.

Ἐκ Σοῦ Ἄχραντε, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Κύριος,
ἀνατολὴ δὲ οὐκοῦν, καλεῖ Σε ἐν Πνεύματι, καὶ δύσιν πάλιν
αὐτός, ὁ θεόπνευστος· ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον Σε, τὴν αἰὶ
εὐλογημένην.

Τὰ ὀρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουσι, πόλιν τὴν
ἔμψυχον, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Ἀγνή· διόπερ καὶ ἥλιος, καὶ πόλις
εἶ τοῦ Θεοῦ, Ὑπερύμνητε, ὡς ὁ Δαβὶδ προεῖρηκεν, ὁ
Προπάτωρ Σου Παρθένε.

Τόπον λέγει Σε, ὁ Ἰακώβ καὶ κλίμακα, καὶ πλίνθον ἕτερος·
οἱ δὲ τοῦ Σοῦ φοιτηταί, τοῦ κλήρου Πανάχραντε, λιμένα
εὔδιον, καὶ ὑπέρμαχον, καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ
ἀντίληψιν καὶ σκέπην.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Πεφανέρωται, ἡ δόξα σου τοῖς ἄφροσιν, ἔνδοξε Λάζαρε·
διὸ μολεῖς εἰς φυγὴν, καθά σοι ἐντέταλται, βουλής ἐκ

κρείπτονος, τοῦ Σωτῆρός σου, Ὅς τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς ὑπάρχεις μόνος.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Ὅσιε, ὑμνολογῆσαί Σου, τὴν ἐν σαρκὶ βιοτήν, καὶ γὰρ εὐηρέστησας, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, τῷ ἐγείραντι, σὲ ἐκ τοῦ τάφου Λάζαρε, τεταρταῖον ὁδωδῶτα.

Συναγάλλονται, χοροῖς καὶ συνευφραίνονται, Ἀγγέλων σήμερον, Ἱεραρχῶν ἀληθῶς, Ὀσίων Δικαίων τε, καὶ Ἀποστόλων Χριστοῦ, ὁ θεσπέσιος, νῦν εὐφημεῖται Λάζαρος, παρ' ἡμῶν καὶ παρὰ πάντων.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε γέφυρα, πιστοὺς πάντας μετάγουσα, πρὸς ἀτελεύτητον, καὶ μακαρίαν ζωὴν· χαῖρε σύλε πύρινε, καθοδηγῶν πρὸς Θεόν, τοὺς κραυγάζοντας· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς Σῆς κοιλίας.

Ἄτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Θείας τῆς δόξης ἠξιοῦται, σοῦ πρεσβεύοντος Θεῷ τῷ σῷ ἑταίρω, θεοφόρε πᾶς τίς, ὁ κτήσας σε προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Κύριον, Ὅν ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ἦσκησας Λάζαρε ἐν βίῳ, σιωπὴν καὶ σεμνότητα καὶ πένθος, καὶ τὰς πάσας ὁμοῦ, τὰς θείας ἀντιδόσεις, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς ἔτεσι, τῆς δευτέρας βιοτῆς σου.

Θεοτοκίον.

Ἕμνοις γεραίρω Σε Παρθένε, τὴν τιμήσασαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμία δεινῆ, τὸ πρὶν κατακριθεῖσαν· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς Σῆς κοιλίας.

Ἐδὴ η'. Τῆς Θεοτόκου.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσάν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, Λουκᾶς ἐν ἀγίῳ ἔφη Πνεύματι· πόκον δὲ θεόδροσον, Θεοτόκε πάναγνε, ὁ Γεδεὼν προεῖδὲ Σε, καὶ ὁ Δαβιδ οἱ κλεινοί, Προφῆται, τοῦ Υἱοῦ Σου Παρθένε, Ὅν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὔθις Μαριάμ ὁ θεηγόρος, Λουκᾶς ὁ αὐτὸς καὶ μακαρίαν Σε, ἔφη ὁ δ' Ἀρχάγγελος, τὸ χαῖρέ Σοι προεῖρηκε, ὃς ἐκ Θεοῦ παρέστη Σοι, ἀπ' οὐρανοῦ καταπτᾶς, ὁ θεῖος, Γαβριήλ Θεοτόκε, ὁ τῶν μυστηρίων, διάκονος τῶν θείων.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον, Προφῆται οἱ θεηγόροι προκατήγγειλαν· οὗτοι γὰρ ἐν Πνεύματι, Σὲ προεωράκασι, Θεοῦ καὶ προειρήκασι, τοῖς πᾶσιν Ἄχραντε, τὰ Σοί, παρὰ Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὸν ἐν ὑστέροις, καιροῖς ἐκ Σοῦ τεχθέντα.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τέτρῳται λαὸς τῶν Ἰουδαίων, τῷ φθόνῳ κατασχεθεὶς ὁ κακομήχανος· οὗτος γὰρ μὴ φέρων σου, δόξαν ἦν ἀπέκτησας, παρὰ Χριστοῦ βουλευέται, καινὰ καὶ μάταια, κατὰ, τοῦ Ζωοδότου ποιῆσαι, Λάζαρε θεόφρον, καὶ κατὰ σοῦ τοῦ ἀναστάντος.

Ὑμνοὶς καὶ ᾠδαῖς σου καταστέφει, τὴν μνήμην ἡ Βηθανία καὶ ἡ ἄπασα, Πόλις ἡ Βασίλειος, Κύπρος καὶ αἱ σύμπασαι, τῶν εὐσεβῶν θεόσοφε, συνάξεις Λάζαρε· διό σου, τὴν χαρμόσυνον πάντες, ἔγερσιν ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φῶς σου καθωράθης ἐν τῷ μέσῳ, θεόφρον τῶν Ἰουδαίων Φαρισαίων τε· Ὅν γὰρ προεκήρυξαν, οἱ Προφῆται ἅπαντες, Θεὸν σαρκὶ φαινόμενον, Τοῦτον οὐκ ἔγνωσαν, ὡς μάταιοι,

Ἐβραίων οἱ παῖδες, ὡς σὺ Τοῦτον ἔγνωσ, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, καὶ πάντων τιμιωτέρα θείων τάξεων· χαῖρε βάθος ἄπειρον, ὕψος ἀκατάληπτον· χαῖρε ἡλίου ὄχθημα, καὶ ἐνδιαίτημα, τὸ κλέος, καὶ κειμήλιον, χαῖρε, τῶν ὑμνολογούντων, Σὲ Κόρη εἰς αἰῶνας.

Ἔτερος. Τὸν Βασιλέα.

Ζέων τῷ Πνεύματι, ὡς ὁ Παῦλος ἐδείχθη, ἄξιος τῆς ποίμνης τῶν λογικῶν προβάτων, Λάζαρος ὁ θεῖος, Χριστοῦ τε ἱεράρχης.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ, τοῦ σκήνους σου καταθέσει, ὁ Μέδων χαίρει σὺν τῷ λαῷ Κυρίου, καὶ ἐπικροτεῖ σου, ἐόρτια καὶ θεῖους ὕμνους.

Δοξολογεῖται, καὶ αὕτη σου ἡ μνήμη, θεῖε Λάζαρε, ἐν ἧ τὸ σὸν ἐφάνη, σκῆνος πεπλησμένον, ἁγιασμοῦ καὶ δόξης.

Θεοτοκίον.

Τῶν πειρασμῶν Σὺ, τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν Σὲ ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἄγνη ἀειπάρθενε.

Ἄπας γηγενῆς, θαυμάζει γηθόμενος τῶν μεγαλείων Σου, Μήτηρ ἀειπάρθενε, καὶ τῶν θαυμάτων Σου τὸ ἀπέραντον· τὴν δὲ σεπτὴν εἰκόνα Σου, τὴν χαριτόβρυτον, μεγαλύνει, τῶν Ἀγγέλων Τάγματα, καὶ βροτῶν φιλεόρτων συστήματα.

Ἄγει ἑορτήν, λαός Σου Πανάχραντε, ὁ εὐσεβέστατος, ἐπὶ τῇ προνοίᾳ Σου, καὶ μνεῖαν ἄγων τῶν θαυμασίων Σου, τοῖς πᾶσι διαγγέλει Σου τὰς θείας χάριτας, καὶ προνοίας, ἧς περὶ τοὺς δούλους Σου, Θεοτόκε παρέχεις ἐκάστοτε.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, νῦν ἡ κληρουχία Σου, καὶ γὰρ ἐπλούτησε, Μῆτερ ἀειπάρθενε, Σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτορα, ἦν περιέπεις ἄνωθεν, τοὺς δ' ἐν αὐτῇ σκολιούς, μὴ παρόψη, τοὺς ἐχθρούς Σου Δέσποινα, ἀλλ' ἀπόδωκε αὐτοῖς τὰ ἐπίχειρα.

Δέχου εὐμενῶς, αὐτό μου τὸ πρόσφορον, Θεοχαρίτῳ· τοὺς ἀνευφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖά Σου, νῦν κατοπτεύεις ἄνωθεν, θείαις πρεσβείαις Σου, τῷ Υἱῷ Σου, παρεστῶσα πάντοτε, ὑπὲρ οὗ Θεοτόκος καὶ κέκλησαι.

Ὁ α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, Λάζαρε ἡ σύμπασα, σοῦ ἑορτάζουσα, ἦν Αὐτός ὁ Κύριος, θαυματουργίαν σοὶ ἐποίησατο, ἐν Βηθανίᾳ Ὅσιε, τῇ σῆ γεννήτριᾳ· οἱ δὲ ταύτης, ἐπὶ πλεῖον χαίρουσι, σοῦ τρυφῶντες τοῦ τάφου οἱ τρόφιμοι.

Ψάλλει καὶ κροτεῖ, ἑόρτια σήμερον, σοφὴ ἡ ποιμένη σου, ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ σου, καὶ ταύτης μνεῖαν ποιοῦσα Λάζαρε, τῆς πρώτης οὐκ ἀφίσταται, τελεῖν μνημόσυνα, καὶ δοξάζει, τὸν τῆς δόξης Κύριον, καὶ ζωῆς καὶ θανάτου ὑπάρχοντα.

Ἦ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, ὧν κατηξίωσαι, Λάζαρε θεσπέσιε· Θεὸν γὰρ φίλον ἐνταῦθα ἔκτησας, καὶ ὄν ἡ κτίσις ἅπασα χωρεῖν οὐ δύναται, Τοῦτον ἔσχες, ὡς ξενοδοχοῦμενον, ἐν ἰδίῳ σοφὴ σου οἰκίματι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ χρυσή, λυχνία καὶ τράπεζα, πιστοὺς ἐκτρέφουσα· χαῖρε ἀγεώργητε, γῆ ζωηφόρον στάχυν βλαστήσασα· χαῖρε

βροτῶν διάσωσμα, καὶ θεῖον καύχημα, τῶν βοώντων· χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Γευσάμενος θανάτου φθοροποιοῦ, οὐκ ἐφθάρης τὸ σύνολον Λάζαρε, ἀλλ' ἀναστάς, παρὰ τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, κατέστης ὄλος εὐθετος, ποιμνης τῆς ἐν Κύπρῳ θεῖος ποιμὴν, παρὰ τῶν Ἀποστόλων, ἐν ἧ ἡ Θεοτόκος, σοῦ τῆς ἀξίας ἐμνημόνευσεν.

Βασίλειος ἡ πόλις σοῦ τῆς σοροῦ, πλουτησθεῖσα ἐξόχως ἀγάλλεται, ὥσπερ ποτέ, προηγαλλιάσατο ἡ αὐτή, ἐπὶ τοῦ Πρωτομάρτυρος, οἷς ὁ Πολυέλεος τὰ Αὐτοῦ, ἐλέη οὐρανόθεν, κατέπεμψε πλουσίως, ὡς Αὐτοῦ μύστας καὶ θεράποντας.

Ἀνάγνοις ἡμῶν χεῖεσιν τὴν ὠδὴν, τῶν ἐν σοὶ προσφερόντων ὑπόδεξαι, καὶ τῷ Χριστῷ, Λάζαρε μὴ παύσῃ ὡς φίλῳ σῷ, πρεσβεύων τοῦ δωρήσασθαι, πᾶσι τὴν εἰρήνην καὶ ἰλασμός, γενέσθαι καὶ παρέξει, τοῖς πᾶσιν σωτηρίαν, ὡς Ἄγαθος καὶ Παντοδύναμος.

Θεοτοκίον.

Ἦράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, Ὃν ὁ Πατὴρ ἐρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὁ Ἄγαθος, Ὃ νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέχαιρες, καθορῶν τὸν Δεσπότην, σὺν τούτοις ἀνακείμενον, ἐν οἰκίᾳ πατρῶα, οἷς καὶ σὺ μετὰ πότμον, δαιτυμῶν καθωράθης, τοῖς πᾶσί τε πιστούμενος, ἀληθῶς ὡς ἠγέρθης, ἐκ τῶν νεκρῶν, μετὰ τετραμέριαν ἐν τῷ τάφῳ, θαντὴν θεόφρον Λάζαρε, τῶν πιστῶν ἡ τερπνότης.

Ἔτερον.

Ὡς φίλος τοῦ Δεσπότη σου, καὶ Ἱεράρχης ἔνθεος, ὡς πλήρης ἀγιότητος, ἐν παρρησίᾳ ἴστασαι, σὺν τοῖς Αὐτοῦ Ἀποστόλοις, ἐν οὐρανοῖς θεῖε Πάτερ· μεθ' ὧν δυσώπει Ὅσιε, τὸν Δεσπότην ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς τιμώντων σου νῦν τὴν μνήμην, καὶ τῶν προσερχομένων σου, τῷ ἀγίῳ τεμένει.

Θεοτοκίον.

Τριάδος Κόρη τέτοκας, ἀπορρήτως τὸν ἕνα, διπλοῦν τῇ φύσει πέλοντα, καὶ διπλοῦν ἐνεργείᾳ, καὶ ἕνα τῇ ὑποστάσει· Τοῦτον οὖν ἐκδυσώπει, ἀεὶ ὑπὲρ τῶν πίσει Σε, προσκυνοῦντων ἐκ πάσης, ἐπιβουλῆς, τοῦ ἐχθροῦ λυτρώσασθαι ὅτι πάντες, πρὸς Σε νῦν καταφεύγομεν, Δέσποινα Θεοτόκε.

Αἶνοι. Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως ὁ Κτίστης, τὴν αὐτὴν πιστώσασθαι θέλων ἀνάστασιν, τοῖς εἰς τὸ θεῖον πιστεύουσι, τῶν Ἀποστόλων, κήρυγμα Πάτερ, θεόφρον Λάζαρε, ταύτην ἐβεβαίωσεν ἔργῳ ὁ Κύριος, διὰ τῆς σῆς ἀναστάσεως· ὅθεν ἐδείχθης υἱὸς πρωτότοκος τοῦ κηρύγματος, καὶ τῇ αἰρέσει ἀνθιστάμενος, τοῖς ἐθέλουσι στηῆσαι τὰ ἄνομα, τοῖς δ' εὐθέσι προστάτης, τῇ καρδίᾳ καὶ ὑπέρμαχος.

Ἱερατεύων ὁ μέγας ἐν Κυρίῳ, Λάζαρος πεπλούτηκε τῆς θείας χάριτος, καὶ ἀρετὰς πάσας ἤρδευσε, χερσομανούσας, τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς τῷ καύσωνι, τῷ τῆς ἀθεότητος, καὶ ματαιότητος· καὶ γὰρ αὐτὸς ὡς ἐπάξιον, Θεοῦ δοχεῖον, θεομαρτύρητος ὅλος γέγονεν· ὅθεν ὡς φίλος ὥσπερ γνήσιος, τοῦ Αὐτοῦ καὶ τοῖς μύσταις γενόμενος, καὶ Μητρὸς τῆς Παρθένου, ὑπὲρ πάντων εὐμενίζεται.

Ἱερατεύων ὁ θεῖος θεαρέστως, Λάζαρος ἐν πλείοσι χρόνοις κεκοίμηται, καὶ ἐν μνημείῳ ἐνθάπτεται, πολλὰς τελέσας, τὰς περιόδους ἐκτὸς τῆς λάρνακος, τότε θείῳ θαύματι μετακομίζεται, παρὰ σοφοῦ Αὐτοκράτορος, ἡ θεία

λάρναξ, ἐκ τε τῆς Κύπρου εἰς Βασιλεύουσαν, καὶ κατετέθη ἐν σκηνώματι, τῷ οἰκείῳ ὡς ὄλβος πολύτιμος, ἐν ὠδαῖς τε καὶ ὕμνοις, ἐν ψαλμοῖς καὶ ἀλαλάγμασιν.

Διὰ τῆς θείας μορφῆς καὶ τοῦ ναοῦ σου, καὶ τῆς πρὸς τὸν Κύριον θείας πρεσβείας σου, οἱ σὲ τιμῶντες καυχώμεθα, προστάτην σχόντες, καὶ θεῖον ὄρμον, καὶ πύργον ἄσειστον· ὄθεν ὡς ἰσάγγελος, ὡς ἰσαπόστολος, καὶ τοῦ Δεσπότη ὡς γνήσιος, καὶ Θεοτόκου, Λάζαρε θεῖε πολλῆς τετύχηκας, τῆς παρρησίας· διὸ αἶτησαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν θείαν παράκλησιν, καὶ εἰρήνην καὶ πᾶσαν, τῶν πταισμάτων θείαν ἄφεσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἐπρεπε τῇ Βασιλίδι τῶν πόλεων, καὶ τῆς τοῦ θεοῦ σου λειψάνου κατατρυφῆσαι ἀγιότητος, Λάζαρε θεόπτα καὶ θεομαρτύρητε Ὅσιε· Βηθανία γὰρ ὡς πάτριος καυχᾶται τῷ τάφῳ σου, καὶ ἡ Κύπρος μετ' αὐτῆς· Πόλις δ' ἡ Βασίλειος, οὐδαμῶς ὑπάρχει ἐλαχίστη ἀμφοτέρων, τοῦ αὐτοῦ λειψάνου σου πλουτήσασα· δι' αὐτῶν καὶ πᾶς ὁ λαὸς, ἐν πάσῃ πόλει καὶ χώρᾳ, σοῦ τιμᾷ τὴν μνήμην Ἱεράρχα, ὡς ἰσάγγελον καὶ ἰσαπόστολον, καὶ φίλον γνήσιον Χριστοῦ, καὶ ὡς τετραήμερον ἐξαναστάντα τοῦ μνήματος, παρ' Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ σώζοντος διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἦλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς Αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.